ותבן שבעה ומשהו דכל 6 פחות משלשה

סבן שבעה ומשהו. ולקמן פריך הא נתמעט מעשרה קתני: שניהן

אסורין. לעילי קאי דקתני נתמעט התבן מעשרה אסרי אהדדי: שמע

מינה דיורין הבחין בשבת. כי הכח דחמש לח היו דיורין חלו שולטין

שבת הואיל והותרה הותרה ופלוגתא

היא בפ"ק (דף יז.) (א) גבי שיירא שחנתה

בבהעה ס: או נועל את ביתו. דגלי

דעתיה דאסתלק מהכא והיינו

ביטוליה: וחיבעים חימה לעולם

פרתי. ולענין היתר חבירו בחדא סגי

ומיהו לדידיה בעי למיעבד הרחקה

דלא ליתי לטלטולי והוא הדין דסבירא

ליה להאי תנא בכל מבטלי רשות

דבעי לנעול: לא לריכא אלא דהדר.

האי מקבל רשותו ובטיל ליה רשותיה

להאי מבטל לאחר שעשה לרכיו:

פשיטה. מאי אולמיה דתחומין

מחלירות הא והא דרבנן היא:

דרע"ק במסכת סוטה בפרק כשם

(כו:): מהו דחימה ניגוור דלמה החי

לאיחלופי. וליקח מתחום שאינו שלהן וקא עברי אדאורייתא: בזתגר' מניח את החבית. משלו

אם ירנה: ומוכה להן על ידי בנו

ובסו. ואומרט להן קבלו חבית זו

וזכו בה לשם כל בני מבוי: שידן כידו.

ולא זכייה היא: גבו׳ לריך להגביה

מן הקרקע. כשהוא מוכה אותה

להן דכל כמה דמנחא ברשותיה לא

הויא זכייה והכי תני לה בתוספתא

(רפ״ו) אם משלהן אין לריך לזכות ואם

משלו השליח מגביה מן הקרקע

ואומר זכיתי לכסי : סבי דפומבדיםא.

רב יהודה וישיבתו בשילהי פ"ק

דסנהדרין : מדורה. היסק גדול: איזו

היא אשירה סמס. אף על גב דלא

חזינן ליה דפלחוה מחזקינן לה בהכי:

א) לעיל טו., ב) בד"י אוסרין

וכן פיי שם ברש"י ותוס", ג) [לעילסח:], ד) [לקמן קג. סוטה ס: וש"נ], ה) לעיל

עג: נדרים פח: גיטיו סד:.

ו) פסחים קו., ז) שבת קכט., מ) [בס"א נוסף: בימות הגשמים], ע) ע"ז מת., י) [ע"א בברייתא], ל) [נ"ל

ומת אחד מהן עי' מהרש"א על חוס' ד"ה ש"מ], נ) בס"א: אומר, מ) ל"ל

להס, נ) [דף מ:], ס) [ל"ל

במגורה], ע) רש"ל, במגורה], ע) רש"ל, ב) [לעיל סט:], \$) הא אמרי

בפ' התקבל שאני שיתופי

מבואות דרבנן וא"ת אמה

וכו׳ כל״ל רש״ל, ק) וְקידושין

יה כני כנים לנין [קירום] כה:], ד) [וע"ע תוס' ב"ק כט: ד"ה אלא ותוס' כתובות

לא. ד"ה דאי וד"ה נימא

ותוס' קידושין כו. ד"ה אי

נט:

לה א מיי׳ פ״א מהלכות עירובין הלכה יז סמג עשיו א טוש"ע א"ח סי

וטוש"ע שם סעיף י: ז ג מיי שם הלכה יו וטוש"ע שם סעיף ט: לח ד מיי פכ"ט מהלי שבת הלכה ז סמג עשין כט טוש"ע א"ח סי

:רעא סעיף יג לט ה ו מייי פ"ב מהלי שבת הלכה יד סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סיי :סעיף ו

רב ניסים גאון

ויש בה עוד דברים שלענין דיורין הבאין בשבת. לא צריכא לר׳ עקיבא דאמר תחומין דאורייתא. כבר פירשנוה למעלה עיקר דברי ר'

רבינו חננאל

מדקתני הוא אסור וחבירו מותר ש"מ דקסבר אין מבטלין וחוזרין ומבטלין. . אתה אומר בניב בתחומי שבת. פשיטא לא צריכא לר׳ עקיבא דאמר תחומין דאורייתא. מתני׳ משתתפין במבוי יצד של שיתופי מבוי צריך להגביהה מן הקרקע טפח. והמקדש אם טעם מלא לוגמיו יצא, ואם לאו לא יצא. הני תרי מילי סבי דפומבדיתא אמרוה. מדורה לחיה בשבת, סבוו מינה לחיה אין לחולה ונצטנן עושין לו מדורה אפי׳ בתקופת תמוז כו׳. כל שכומרין שומרין אותה

דבל פחות מג' בלבוד דמי. ולאניי אע"ג דגעלמא מהני לבוד בכי האי גוונא כדאשכחן לעיל (דף מו:) גבי חבלים הכא לא חשיב ליה דהא מחילות שאין מגיעות נמי לא מחשבי להו הכא: שבוע מינה דיורין הבאין בשבת אסורין. יש דיורין הצאין בשבת מן התבן והלאה ועכשיו הן שולטין בכל הבית: אסורין. ולא אמר

שאסורין כגון ישראל וגר ששרויין ם) בדירה אחת ומת גר מבעוד יום כדאמר בפרק הדר (לעיל דף ע:) והכא בדיורין הבאין בשבת על ידי נפילת מחילה שבין שתי חלירות איירי ש [דפליגי ביה רב ושמואל] ומיבעיא ליה לרב אושעיא בפרק

כל גגות (לקמן דף לג:): ואיבעית אימא לעולם תרתי. פי׳ בקונטרס ולענין

היתר חבירו בחדא סגי מיהו לדידיה בעי למיעבד הרחקה דלא ליתי לטלטולי והוא הדין דסבירא ליה להאי תנא בכל מבטלין רשות דלריך לנעול וקלת תימה באנשי חלר ששכח אחד מהן ולא עירב היאך יכנס וילא אם לא דרך חלר אם לריך לנעילת דלת ושמא י"ל דבעי נעילת דלת ובשעה שילטרך להיכנס וללאת יפתח וינעול אחר כך וקלת נראה דדווקא הכא לריך נעילת דלת שעד עתה הורגלו לטלטל בלא שום עירוב שהיה תבן מפסיק ואיכא למיחש כדאמר כיון דדש ביה אתי לטלטולי אבל באנשי חלר ששכח אחד מהן ולא עירב ולא הורגל לטלטל באותה חצר אלא על ידי עירוב או ביטול רשות הלכך לא בעי נעילת דלת ונראה דהכא נמי לא בעו לנעילת דלת אלא שבת ראשונה שאחר המיעוט כיון שבשבת שעברה היו מטלטלין שם בלא עירוב ובלא ביטול רשות אבל לשבת אחרת לא יצטרכו עוד לנעול דאין סברא שעד לעולם יהא לריך נעילה ולא נשוה אותו לשאר ביטול בשביל שהיתה שם מחילה מפסקת פעם אחת ולעיל בפרק הדר (דף סת.) דאמר להו רבא פנו לי מאני מבי גברי לבי נשי ש' [ופי׳ שם הקונטרם

כלבוד דמי בשלמא לאביי היינו דקתני מעשרה אלא לרב הונא בריה דרב יהושע מאי מעשרה מתורת עשרה: שניהן אסורין: שמע מינה דיורין הבאין בשבת ³ אסורין דלמא דאימעט מאתמול: כיצד הוא עושה נועל את ביתו ומבטל רשותו: תרתי הכי קאמר או נועל את ביתו או מבמל את רשותו ואיבעית אימא לעולם תרתי כיון דרש ביה אתי לטלטולי: הוא אסור וחבירו מותר: פשימא לא צריכא דהדר אידך ובמיל ליה לחבריה והא קמ"ל ° דאין מבטלין וחוזרין ומבטלין: וכן אתה אומר בגוב שַל תבן שבין שני תחומי שבת: פשימא לא צריכא לרע"ק יי דאמר תחומין דאורייתא מהו דתימא ליגזור דלמא אתי לאיחלופי קמ"ל: בותני' © כיצד משתתפין במבוי א מניח את החבית ואומר הרי זו לכל בני מבוי ומזכה להן בעל ידי בנו ובתו הגדולים וע"י עבדו ושפחתו העברים וע"י אשתו אבל אינו מזכה לא ע"י בנו ובתו הקטנים ולא ע"י עבדו ושפחתו הכנענים מפני שידן כידו: גבו' אמר רב יהודה י חבית של שיתופי מבואות צריך להגביה מן הקרקע מפח אמר רבא הני תרתי מילי סבי דפומבדיתא אמרינהו חדא הא אידך י המקדש אם מעם מלא לוגמיו יצא ואם לאו לא יצא אמר רב חביבא הא נמי סבי דפומבדיתא אמרינהו " דאמר רב יהודה אמר שמואל העושין מדורה לחיה י

ואין בשבת סבור מינה לחיה אין לחולה לא בימות הגשמים אין בימות החמה לא איתמר אמר רב חייא בר אבין אמר שמואל י הקיז דם ונצמנן עושין לו מדורה שומרין אותה שומרין אותה באית היא אשירה מתם אמר רב כל שמשרתי עו"ג שומרין אותה

בשבת ואפילו בתקופת תמוז אמר אמימר הא נמי סבי דפומבדיתא אמרינהו

דפינה כליו שלא יבוא להוליא משם לחלרן משמע קלת דחיישיטן שמא יטלטל ומיהו אדרבה משמע דלא הוו בעו נעילת דלת וגם רבא שלוה לפנות כליו משמע דוקא לפי שביטל הוצרך לפנות שלא יוציא בשוגג ויאסור אבל אם לא היה מבטל לא היה צריך לא הוא ולא שאר בני החצר לפנות כלים ולא לנעול ומיהו מצי למימר כמו שפי׳ בחונטרס דליכא למיחש דלמא אתי לטלטולי אלא כשרואה אחרים מטלטלין ויותר נראה הטעם דלמא יוציא ויחזיק ונראה דאם הלכה כר' יהודה © דאמר בשוגג אינו אוסר אין נראה שיהא טעם שלא יוציא במזיד ויאסור דאין לחוש שיוציא במזיד באיסור:

להא קמ"ל דאין מבמלין וחוזרין ומבמלין. ומהך ברייתא לא תיקשי לרב דאמר פ' הדר (לעיל דף סח:) חוזרין ומבטלין דהוא מוקי מילחיה כתנאי כדקאמר רב ששת התס: וכולה החם על ידי בנו ובתו הגדולים בו'. אומר ר"ת דלר' יומנן דאמר בפ"ק דצ"מ (ד' יב:) גבי מציאה לא גדול גדול ממש והוא הדין הכא וצריך ליזהר שלא לזכות העירוב ע"י בנו הגדול הסמוך לשלחנו דידו כיד אביו הוא ואע"ג. דשמואל פליג עליה התם ואומר גדול גדול ממש קיימא לן כרבי יוחנן לגבי שמואל ואין לתמוה לרבי יוחנן היאך יש יד לקטן לזכוח דהא מה נפשך אמה העבריה [נמי] קטנה היא דאי אתיא שערות מאי בעיא גביה וקתני דמוכה על ידה ואט"ג דבעלמא אין קטן זוכה לאחרים 🖰 שאני שיתופי מבואות דרבנן והכי איתא בהדיא בפרק התקבל (גיטין דף סד:) ואם תאמר אמה העבריה היכי זוכה והלא היא סמוכה על שלחן רבה ואר"ת דבשכרה קא אכלה ולר"י נראה דלא מהני טעמא דסמוך על שלחן אלא בבנו שרגיל לפרנסו ואם לא יהיה מליאתו לאביו יש לחוש שלא יתן לו מזונות אבל שאר בני אדם הסמוכים על שלחנו של בעל הבית אין מציאתן שלו ומיהו בתו אפילו נערה ואינה סמוכה על שלחנו מציאתה לאביה משום איבה ודילמא מסר לה למנוול ומוכה שחין כדאמר בפ' נערה בכחובות (דף m.) דטעמא דאיבה שייך אפילו באינה סמוכה ואפילו בנערה: רְעַלְ דִי אשתו. בסוף נדרים (דף פח:) מוקי לה שיש לה בית באותו מבוי דמגו דזכייה לנפשה זכייה נמי לאחריני אבל אין לה בית לא דיד אשה כיד בעלה ואם תאמר אי במקבלת פרס הא אינה לריכה לזכות לעצמה כדאמר פרק הדר (לעיל עג.) דרבי יהודה בן במירא מתיר בנשים ואוסר בעבדים ואע"ג דהתם בעירוב בא אללו הכא נמי כיון שהוא מזכה להם מסתמא מניח העירוב בביתו ואי אינה מקבלת פרס אפילו אין לה בית נמי חזכה להם דאין ידה כיד בעלה וי"ל דהכא כשנותן לה הבעל מעות למזונות וכי האי גוונא לא חשיבא מקבלת פרס אלא אם כן הביאה המאכל והמשתה מתוך ביתו ואוכלת אי נמי הכא במספקת במעשה ידיה ולענין מציאה ולכל דבר הוי ידה כיד בעלה דכסמוכה על שלחנו דמיא ולענין מקבלת פרס לא דמיא ואם תאמר א"כ בנו ובתו הקטנים יזכו לאחרים בעירובם כי האי גוונא על ידי מיגו כשיש להם בית באותה חלר וכן עבדו ושפחתו הכנענים דהא ודאי יש להם זכייה לענין עירוב כיון שאוסרין כשיש להם חלר או בית כדאמר לעיל דאוסר בעבדים ומחיר בנשים ולענין עירובי תחומין דאמרינן בריש כילד משתתפין נלקמן דף פב:) שהרב מערב על ידם אטו אם ליתיה לרבם נאמר שלא יוכלו לערב סתמא דמלתא תקינו להו רבנן זיכוי לענין עירוב ונראה לר"י דלפי המסקנא דנדרים אתי כר' יהודה בן בבא דמתיר בעבדים ואוסר בנשים לעיל בפרק הדר [עג.] ותרוייהו מקבלי פרס ואשתו לריכה לערב אבל עבד אין לריך לערב: להגביה מן הקרקע מפח. מכאן אין להוכיח דהגבהה סגי בטפח ש דשאני שיתופי מבואות דרבנן תדע דהא לא קאתי הכא לאשמעינן דין הגבהה בכל מקום ים: אם שעם שלא דוגמיו. פירש ר״ת דהא מלא לוגמיו לאו דווקא מלא לוגמיו אלא ר״ל כדמפרש

בפ׳ בתרא דיומא (דף פ.) כל שאילו מסלקו ללד אחד ונראה כמלא לוגמא ובפ׳ בתרא דיומא (שם) מוכח דמלא לוגמיו נפיש מרביעית ובערבי פסחים (דף קח:) אמר דבארבע כוסות יש שיעור רביעית וכום של קידוש אחד מהן ואיך יטעום מלא לוגמא הא אין בו כל כך:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אסורין וכו' בפ"ק. נ"ב פלוגתא דרב הונא ור׳ ילחק בדף יו ע"א:

מוסף רש"י

כיצד משתתפין במבוי. להיות כל החצרות מוציאיו לחוכו ויטלטלו בכולן (גיטין סד:). מניח את החבית. שהיין נמוכה לשימוף, דסתם שימוף ניין (שם). ואם לאו לא יצא. והכי הלכתא, והוא שלא טעם אחד מכל המסובין טעם אחד מהם יצאו כולן ידי חובתן ואע"פ שלא איזו היא אשירה סתם. אילן שלא הוברר לנו שהיא אשרה, באיזה סימן ניכר אם היא אשרה אם לאו